

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem żądania głównego:

- uchylene w całości, na podstawie art. 256 TFUE oraz art. 56 protokołu nr 3 w sprawie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wyroku Sądu z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-299/08 Elf Aquitaine przeciwko Komisji;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- co za tym idzie, stwierdzenie nieważności art. 1 lit. f), art. 2 lit. c), art. 2 lit. e) oraz art. 3 i 4 decyzji Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu WE oraz art. 53 Porozumienia EOG (Sprawa COMP/38.695 — Chloran sodu);

tytułem żądania ewentualnego, zmianę, na podstawie art. 261 TFUE, kwoty grzywny wysokości 22 700 000 EUR nałożonej łącznie i solidarnie na spółki Arkema SA i Elf Aquitaine w art. 2 lit. c) decyzji Komisji nr C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu WE oraz art. 53 Porozumienia EOG (Sprawa COMP/38.695 — Chloran sodu), a także kwoty grzywny wysokości 15 890 000 EUR nałożonej na Elf Aquitaine tytułem odpowiedzialności osobistej w art. 2 lit. e) tej samej decyzji na mocy przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania z uwagi na obiektywne uchybienia dotyczące uzasadnienia i argumentacji orzeczenia Sądu z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie T-299/08, opisane w sześciu zarzutach niniejszego odwołania;

w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez Elf Aquitaine w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie swego odwołania sześć zarzutów głównych oraz jeden zarzut tytułem ewentualnym.

W swym pierwszym zarzucie Elf Aquitaine SA podnosi naruszenie przez Sąd art. 5 TUE ze względu na to, że sąd ten miał potwierdzić ważność zasady automatycznego przyjmowania odpowiedzialności spółek dominujących, zastosowanej w niniejszym przypadku przez Komisję, co uzasadnione zostało pojęciem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 101 TFUE. Takie stanowisko jest zdaniem wnoszącej odwołanie niezgodne z zasadami przypisania kompetencji (część pierwsza zarzutu) i proporcjonalności (część druga zarzutu) lub co najmniej nieproporcjonalne względem tych zasad.

W swym drugim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi w oczywisty jej zdaniem sposób błędną wykładnię prawa krajowego oraz pojęcia przedsiębiorstwa, w ramach której to wykładni Sąd miał przypisać niewłaściwą moc prawną zasadzie niezależności osoby prawnej.

W swym trzecim zarzucie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd dobrowolnie zrezygnował z wyciągnięcia wniosków z karnego charakteru sankcji nakładanych w ramach prawa konkurencji oraz z nowych obowiązków wynikających z Karty Praw Podsta-

wowych UE. Jej zdaniem Sąd miał zastosować w błędny i noszący znamiona nadużycia sposób wynikający z prawa Unii pojęcie przedsiębiorstwa wbrew domniemaniu niezależności, które stanowi podstawę krajowego prawa spółek, oraz nie uwzględniając karnego charakteru sankcji nakładanych w ramach prawa konkurencji. Wnosząca odwołanie twierdzi ponadto, że Sąd powinien był z urzędu podnieść zarzut niezgodności z prawem aktualnego systemu postępowania administracyjnego przed Komisją.

W swym czwartym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie prawa do obrony mające wynikać z błędnej wykładni zasad słuszności i równości broni. Sąd miał bowiem jej zdaniem uwzględnić skargę Komisji domagając się przedstawienia niemożliwego dowodu, a także miał popełnić błąd ze względu na to, iż rozstrzygnął, że niezależność spółki zależnej należy oceniać w sposób ogólny na postawie jej związków kapitałowych ze spółką dominującą, podczas gdy zdaniem Elf Aquitaine SA należałoby ją oceniać na podstawie zachowania na danym rynku.

W swym piątym zarzucie wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Sąd miał jedynie pokrótce stwierdzić oddalenie przez Komisję argumentacji Elf Aquitaine SA nie przedstawiając przy tym żadnej analizy podniesionych przez tą spółkę argumentów (część pierwsza zarzutu). Elf Aquitaine SA zarzuca ponadto Sądowi brak uzasadnienia w odniesieniu do domniemania możliwości przypisania odpowiedzialności (część druga zarzutu) oraz niewystarczający charakter uzasadnienia dotyczącego grzywny nałożonej na nią tytułem odpowiedzialności osobistej (część trzecia zarzutu).

W swym szóstym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi niezgodność z prawem grzywny nałożonej tytułem odpowiedzialności osobistej ze względu na niewłaściwe zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien (część pierwsza zarzutu), nałożenie tej grzywny na podstawie nieistniejącej podstawy prawnej (część druga zarzutu) oraz sprzeczność uzasadnienia zaskarżonego wyroku opartego na pojęciu jednego przedsiębiorstwa z nałożeniem grzywny z tytułu odpowiedzialności osobistej (część trzecia zarzutu).

W swym siódmym i ostatnim zarzucie (poniesionym tytułem ewentualnym) wnosząca odwołanie twierdzi, że kwota grzywny nałożonej na nią z tytułu odpowiedzialności osobistej w celu odstraszenia jest nieproporcjonalna i wymaga zmiany.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-412/11)

(2011/C 298/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że wobec niepodjęcia wystarczających środków w celu wdrożenia pierwszego pakietu kolejowego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 6 ust. 3 dyrektywy 91/440/EWG w zmienionym brzmieniu ⁽¹⁾ oraz załącznika II do tej dyrektywy, a także art. 14 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE ⁽²⁾,
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja kwestionuje sporne przepisy krajowe, gdyż przewidują one, że w wypadku wystąpienia zakłóceń w ruchu przydział tras dokonywany jest przez przedsiębiorstwo państwowych kolei luksemburskich (CFL), a nie przez niezależny podmiot. W rezultacie CFL uczestniczy w pełnieniu podstawowych funkcji, co nie gwarantuje innym podmiotom równego i pozbawionego dyskryminacji dostępu do infrastruktury.

W odpowiedzi na zarzuty podniesione przez władze luksemburskie Komisja podnosi po pierwsze, że błędne jest twierdzenie władz luksemburskich, że w razie wystąpienia zakłóceń w ruchu nie następuje zmiana przydziału tras. W sytuacji gdy nie ma możliwości zapewnienia ruchu pociągów zgodnie z rozkładem jazdy, CFL zezwala na przejazd pociągów opóźnionych, co stanowi zmianę przydziału tras. Po drugie Komisja kwestionuje argumentację, wedle której art. 29 dyrektywy 2001/14/WE stanowi *lex specialis*, wprowadzający odstępstwo od ogólnej reguły i pozwalający na uzasadnienie przydziału linii przez CFL w wypadku wystąpienia zakłóceń w ruchu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 75, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 07 tom 005 s. 376–400)

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29, polskie wydanie specjalne: rozdział 07 tom 005 s. 404–421)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polimeles Protodikeio Athinon (Grecja) w dniu 8 sierpnia 2011 r. — Daiichi Sankyo Co. Ltd, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH przeciwko DEMO, Anonimos Biomixaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

(Sprawa C-414/11)

(2011/C 298/30)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Polimeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Daiichi Sankyo Co. Ltd, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH

Strona pozwana: DEMO, Anonimos Biomixaniki kai Emporiki Etairia Farmakon

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 porozumienia TRIPS, który reguluje kwestie ochrony patentowej znajduje zastosowanie w sektorze, w ramach którego zasadniczo właściwość przysługuje państwu członkowskim i w razie odpowiedzi twierdzącej czy państwa członkowskie mogą uznać, że wspomniany przepis jest bezpośrednio skuteczny oraz czy sąd krajowy może bezpośrednio stosować ten przepis na warunkach przewidzianych w jego porządku prawnym?
- 2) Czy w oparciu o art. 27 porozumienia TRIPS produkty chemiczne i farmaceutyczne są objęte patentami w sytuacji gdy spełniają przesłanki udzielenia patentu i w razie odpowiedzi twierdzącej w jakim zakresie podlegają one ochronie?
- 3) Czy w oparciu o art. 27 i 70 porozumienia TRIPS patenty objęte zakresem zastrzeżenia przewidzianego w art. 167 ust. 2 konwencji monachijskiej z 1973 r., które zostały udzielone przed dniem 7 lutego 1992 r. a więc przed wejściem w życie wspomnianego porozumienia i które dotyczą wynalazków odnoszących się do produktów farmaceutycznych, ale w oparciu o wspomniane zastrzeżenie ochronie podlega jedynie proces wytwarzania takich produktów, korzystają z ochrony przewidzianej dla wszystkich patentów na podstawie porozumienia TRIPS i w razie odpowiedzi twierdzącej jaki zakres i przedmiot ma taka ochrona a więc czy po wejściu w życie wspomnianego porozumienia ochronie podlegają również same produkty farmaceutyczne czy też ochrona dalej obejmuje jedynie proces ich wytwarzania tudzież czy należy wprowadzić rozróżnienie w zależności od treści wniosku o udzielenie patentu czyli w zależności od tego czy w kontekście opisu wynalazku i związanych z nim żądań wniosek ma na celu objęcie ab initio ochroną produktu, procesu jego wytwarzania bądź obydwu aspektów?

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-115/10 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 8 sierpnia 2011 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-416/11 P)

(2011/C 298/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Ossowski, pełnomocnik, D. Wyatt QC, V. Wakefield, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene postanowienia Sądu;
- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Zjednoczone Królestwo za dopuszczalną i odesłanie sprawy do Sądu, tak aby mógł on rozpatrzyć co do istoty wniesioną przez to państwo skargę o stwierdzenie nieważności;